

Tunnistetiedot poistettu

Käännös

C-194/20 – 1

Asia C-194/20

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

8.5.2020

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Verwaltungsgericht Düsseldorf (Saksa)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

7.5.2020

Kantajat:

BY

CX

DW

EV

FU

Vastaaja:

Stadt Duisburg

VÄLIPÄÄTÖS

hallinto-oikeudellisessa asiassa, jossa asianosaisina ovat

1. BY,
2. CX,
3. DW,

4. EV ja

5. FU,

joista kantajia 3–4 edustavat heidän vanhempansa, eli kantajat 1 ja 2; kantajien yhteinen osoite on: [– –] Duisburg,

kantajina,

[– –]:

vastaan

Stadt Duisburg [– –],

vastaajana,

aiheena

Ulkomaalaisasia (Ulkomaalaisten oleskelusta, työskentelystä ja kotouttamisesta liittotasavallan alueella annetun lain eli AufenthG:n 4 §:n 5 momentissa tarkoitettu oleskelulupa; tässä: lykkäämistä ja ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskeva välipäätös)

Verwaltungsgerichts Düsseldorfin (Düsseldorfin hallintotuomioistuin, Saksa)
7. osasto
on 7.5.2020

[– –]

antanut seuraavan välipäätöksen:

Asian käsittelyä lykätään.

[alkup. s. 2]

Unionin tuomioistuimelle esitetään SEUT 267 artiklan nojalla ennakkoratkaisupyyntö, joka koskee seuraavia kysymyksiä:

- 1. Sisältyykö ETY–Turkki-assosiaationeuvoston päätöksen N:o 1/80 (jäljempänä päätös N:o 1/80) 9 artiklan ensimmäisessä virkkeessä turkkilaisille lapsille annettuun oikeuteen ilman muita edellytyksiä myös oikeus oleskella vastaanottavassa jäsenvaltiossa?**
- 2. Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi:**
 - a) Onko päätöksen N:o 1/80 9 artiklan ensimmäiseen virkkeeseen perustuvan oleskeluoikeuden edellytyksenä se, että niiden turkkilaisten lasten vanhemmat, joilla on oikeuksia kyseisen määräyksen nojalla, ovat jo saavuttaneet päätöksen N:o 1/80 6 artiklan 1 kohdan tai 7 artiklan mukaisia oikeuksia?**

b) Jos toisen kysymyksen a alakohtaan vastataan kieltävästi: Onko päätöksen N:o 1/80 9 artiklan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitettua säännönmukaista työskentelyä tulkittava samoin kuin päätöksen N:o 1/80 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua säännönmukaista työskentelyä?

c) Jos toisen kysymyksen a alakohtaan vastataan kieltävästi: Voiko päätöksen N:o 1/80 9 artiklan ensimmäiseen virkkeeseen perustuva turkkilaisten lasten oleskeluoikeus syntyä jo silloin, kun yhden vanhemman säännönmukainen työskentely vastaanottavassa jäsenvaltiossa on kestänyt (vain) kolme kuukautta?

d) Jos toisen kysymyksen a alakohtaan vastataan kieltävästi: Seuraako turkkilaisten lasten oleskeluoikeudesta ilman muita edellytyksiä myös oleskeluoikeus huoltajana olevalle vanhemmalle tai huoltajina oleville vanhemmille?

I.

Kantajat ovat Turkin kansalaisia. Kantajat 1 ja 2

asiaa käsittelevä osasto ei viittaa tällä numeroinnilla kantajien kannekirjelmässä esittämään numerointiin vaan tuomioistuimen hallinnossa tehtyyn numerointiin, jossa kantajaperheen vanhemmat mainitaan ensimmäisenä,

ovat kantajien 3–5 vanhemmat; heistä kantaja 5 on jo täysi-ikäinen.

Kantaja 1 saapui 5.9.2015 viisumilla Saksaan ja sai vastaajalta 4.11.2015 itsenäisen ammatinharjoittajan oleskeluluvan (rekkakuskina), joka oli voimassa 27.3.2017 asti.

Kantajat 2–5 saapuivat tämän jälkeen 16.5.2016 asti voimassa olleella perheen yhdistämistä viisumilla 19.2.2016 yhdessä Saksan liittotasavallan alueelle ja saivat 20.4.2016 oleskeluluvat AufenthG:n 30 ja 32 §:n nojalla; kyseiset oleskeluluvat olivat niin ikään voimassa 27.3.2017 asti.

Kantaja 2 työskenteli varastoapulaisena Duisburgissa yhtiössä MKS Kurierservice Metin Sariözüm, joka ilmoitti Saksan eläkevakuutusjärjestelmään (Deutsche Rentenversicherung) työsuhteesta, joka kesti 1.2.–30.4.2016 (kolme kuukautta) [alkup. s. 3]. Lisäksi ilmoitettiin kantajan 2 työskentelystä 15.11.–31.12.2017, 1.1.–15.1.2018 ja 1.8.–31.12.2018.

Kantajat 3–5 käyvät koulua Duisburgin julkisen sektorin kouluissa, mistä on todistus 21.6.2016 alkaen.

Myönnettyjen oleskelulupien voimassaoloajan päätyttyä vastaaja antoi kantajille todistukset siitä, että heidän oleskelulupansa olivat edelleenkin voimassa toisen hakemuksen vireilläolon perusteella.

Kantaja 1 teki ilmoituksen elinkeinotoiminnan päättymisestä 1.12.2017, sillä häntä vastaan oli annettu rangaistumääräys liikenteen vaarantamisesta ja ajo-oikeudetta ajosta. Hän ilmoitti jälleen elinkeinotoiminnan aloittamisesta 1.2.2018 (enintään 3,5 tonnin pienkuljetustoiminta).

Kantajat ilmoittivat 2.10.2018 päivätyllä asianajajan laatimalla kirjelmällä, että kantaja 1 aikoo jatkossa työskennellä palkattuna työntekijänä ja hakee AufenthG:n 18 §:ssä tarkoitettua tai mihin tahansa muuhun mahdolliseen pykälään perustuvaa oleskelulupaa. Kirjelmän mukaan myös kantaja 2 on 1.8.2018 alkaen ollut taloudellisesti aktiivinen, kun taas kantajat 3–5 kävivät edelleenkin koulua. Kirjelmän mukaan lapsilla on oleskeluoikeus päätöksen N:o 1/80 9 artiklan ja ETY-Turkki-assosiaationeuvoston päätöksen N:o 2/76 3 artiklan perusteella.

Vastaaja hylkäsi – kantajia kuultuaan – 18.3.2019 päivätyllä päätöksellä oleskelulupien uudistamisen tai uusia oleskelulupia koskeneet hakemukset, pyysi kantajia poistumaan maasta 30 päivän kuluessa päätöksen tiedoksisaannista ja ilmoitti, että muussa tapauksessa heidät karkotetaan Turkkiin. Päätöksen perusteluina todetaan, että kantaja 1 ei enää harjoita itsenäistä ammattitoimintaa. Epäitsenäiseen toimintaan perustuvat tulot eivät riitä turvaamaan koko ruokakunnan [Bedarfgemeinschaft, ”tarveyhteisö”] toimeentuloa AufenthG:n 5 §:n 1 momentin 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

Kantajat nostivat 22.3.2019 kanteen, jossa he vaativat edelleenkin oleskeluluvan myöntämistä tai niiden uudistamista.

He väittävät kanteensa perusteissa, että kantajat 3–5 asuvat kantajan 1 ja 2 turkkilaisina lapsina säännönmukaisesti vanhempiensa kanssa. Kanteen mukaan a päätöksen N:o 1/80 9 artiklan ja päätöksen N:o 2/76 3 artiklan mukaisista koulutukseen osallistumisesta koskevista oikeuksista seuraa, että lapsella on oleskeluoikeus, joka on myönnettävä myös vanhemmille lapsen huoltajina.

Näin ollen kantajat vaativat, että

18.3.2019 annettu päätös kumotaan ja vastaaja veloitetaan käsittelemään uudelleen hakemukset oleskelulupien uudistamiseksi ottaen huomioon tuomioistuimen omaksuman tulkinnan.

Vastaaja vaatii, että

kanne hylätään, [alkup. s. 4]

ja vetoaa perusteinaan riidanalaisen päätöksen perusteluihin. Vastaaja toteaa lisäksi, että kantajat 3–5 eivät voi vedota päätöksen N:o 1/80 9 artiklaan

perustuviin oikeuksiin jo siksikään, että heidän vanhempansa eivät ole saavuttaneet oikeuksia päätöksen N:o 1/80 6 tai 7 artiklan nojalla.

Vastaaja on valmisteluistunnossa (pääasian oikeudenkäynnissä ja väliaikaista oikeussuojaa koskevassa menettelyssä), jota johti esittelevä tuomari, lykännyt riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa.

[– –] [Viite asiakirjoihin]

II.

Asian käsittelyä on lykättävä. Euroopan unionin tuomioistuimelle on esitettävä SEUT 267 artiklan nojalla ennakkoratkaisupyyntö, joka koskee välipäätöksen päätösoasassa esitettyjä kysymyksiä. Kysymykset koskevat assosiaation kehittämisestä 19.9.1980 tehdyn assosiaationeuvoston päätöksen N:o 1/80 tulkintaa. Unionin tuomioistuin on toimivaltainen, koska kyse on unionin oikeuden tulkinnasta.

1. Kantajien vaatimusta siitä, että vastaajan 18.3.2019 antama hylkäävä päätös kumotaan ja vastaaja velvoitetaan käsittelemään uudelleen kantajien oleskelulupahakemus ottaen huomioon tuomioistuimen omaksuman tulkinnan, on arvioitava oikeudellisesti tällä hetkellä voimassa olevan oikeuden mukaisesti.

Näin ollen asian kannalta ratkaisevat oikeussäännöt ovat seuraavat kansalliset oikeussäännöt:

AufenthG:n 4 §

--

(5) Ulkomaalainen, jolla on ETY:n ja Turkin välisen assosiaatiosopimuksen mukainen oleskeluoikeus, on velvollinen osoittamaan, että kyse on tällaisesta oleskeluoikeudesta, esittämällä, että hänellä on oleskelulupa (Aufenthaltslaubnis), ellei hänellä ole sijoittautumislupaa (Niederlassungserlaubnis) eikä pysyvää EU-oleskelulupaa. Oleskelulupa myönnetään hakemuksesta.

AufenthG:n 50 §

(1) Ulkomaalaisen on poistuttava liittotasavallan alueelta, jos hänellä ei ole tai ei enää ole tarvittavaa oleskelulupaa ja jos hänellä ei ole tai ei enää ole oleskeluoikeutta ETY:n ja Turkin välisen assosiaatiosopimuksen nojalla. [alkup. s. 5]

--

2. Ennakkoratkaisukysymykset ovat merkityksellisiä asian ratkaisemisen kannalta ja unionin tuomioistuimen ratkaisu on tarpeen.

a) Arvioitaessa oikeudellisesti kantajien väitettä siitä, että heillä on oikeus kansallisen oikeuden nojalla myönnettyjen oleskelulupien uudistamiseen, ratkaiseva merkitys on sillä, mikä vaikutus 21.6.2016 alkaen todistuksilla osoitetulla kantajien 3–5, jotka asuvat samassa taloudessa vanhempiensa kanssa, koulunkäynnillä on.

Esittelevän tuomarin järjestämän valmisteluistunnon jälkeen vaikuttaa riidattomalta, että kantaja 2 työskenteli palkattuna työntekijänä 1.2.–30.4.2016 (kolmen kuukauden ajan), jolloin hänellä oli riidaton oleskeluoikeus liittotasavallan alueella. Kantajalla 2 oli myöhempien työskentelyjaksojen aikana ainoastaan hakemuksen vireilläoloon perustuvia oleskeluoikeutta koskevia todistuksia, jotka eivät enää liittyneet myönnettyyn oleskeluoikeuteen. On riidatonta, että kantajat eivät ole saavuttaneet oikeuksia päätöksen N:o 1/80 6 tai 7 artiklan nojalla.

Kantajat eivät enää esitä vaatimuksia, jotka koskevat oleskelulupien myöntämistä kansallisen oikeuden nojalla – lukuun ottamatta AufenthG:n 4 §:n 5 momenttiin perustuvaa vaatimusta, miltä osin oleskeluoikeuden syntyminen edellyttää assosiaatio-oikeuteen perustuvaa oleskeluoikeutta.

Kantajat vetoavat enää päätöksen N:o 1/80 9 artiklassa määrättyyn, josta heidän mukaansa ei ilmene pelkästään turkkilaisten lasten oikeus osallistua koulu- ja ammattikoulutukseen vaan josta he johtavat myös kantajien 3–5 osalta oleskeluoikeuksia sillä perusteella, että he ovat käyneet koulua, mikä on asiassa riidatonta. Kantajien mukaan päätöksen N:o 1/80 9 artiklassa taataan myös kantajien 3–5 – tai ainakin vielä alaikäisten kantajien 3 ja 4 – oikeuksien tehokkaan vaikutuksen edellyttämä kantajien 1 ja 2 oleskeluoikeus.

Siltä osin kuin kantajat lisäksi ja jopa ensisijaisesti vetoavat päätöksen N:o 2/76 3 artiklassa määrättyyn, asiaa käsittelevä osasto katsoo, että kyseinen määräys korvattiin täysimääräisesti päätöksen N:o 1/80 9 artiklalla eivätkä kantajat enää voi johtaa siitä minkäänlaisia oikeuksia.

b) Päätöksen N:o 1/80 9 artiklan vaikutusta oleskeluoikeuteen koskeva kansallinen oikeuskäytäntö on epäyhtenäistä.

Hessischer Verwaltungsgerichtshofin (Hessenin osavaltion ylempi hallintotuomioistuin, Saksa) 17.2.1997 antaman tuomion mukaan

[– –]

Päätöksen N:o 1/80 9 artiklassa määrätty edellyttää lapsilla olevaa oleskeluoikeutta eikä sen perusteella synny oikeutta perheenyhdistämiseen tai muuhun oleskelun laillistamiseen.

Hessischer Verwaltungsgerichtshof on katsonut samoin 2.12.2002 antamassaan tuomiossa [– –], vaikkakin tällöin jo epäilevämmän, koska se otti huomioon 17.9.2002 annetun yhteisöjen tuomioistuimen tuomion C-

413/99 (Baumbast), joka koski asetuksen (ETY) N:o 1612/86 12 artiklaa.
[alkup. s. 6]

Toinen tulkinta on, että määräyksellä ei voi olla vaikutusta oleskeluoikeuteen ainakaan silloin, kun turkkilainen lapsi on tullut maahan koulutusta varten eikä perheen yhdistämisen yhteydessä. Tämän tulkinnan mukaan lapset nimittäin saavat itsenäisen oleskeluoikeuden koulutuksen perusteella – kuten päätöksen N:o 1/80 7 artiklan toisesta virkkeestä ilmenee – vasta koulutuksen päätyttyä.

OVG NRW (Nordrhein-Westfalenin osavaltion ylempi hallintotuomioistuin, Saksa), ratkaisu 3.4.2001 [– –].

Määräyksestä ei voida johtaa vaikutusta oleskeluoikeuteen myöskään siinä tapauksessa, että turkkilaisen lapsen maahantulohetkellä hänen vanhemmillaan ei enää ole Turkin kansalaisuutta vaan vastaanottavan jäsenvaltion kansalaisuus.

OVG Rheinland-Pfalz (Rheinland-Pfalzin osavaltion ylempi hallintotuomioistuin, Saksa), ratkaisu 29.6.2009 [– –].

Toisen tulkinnan mukaan turkkilaisilla lapsilla, jotka täyttävät muut päätöksen N:o 1/80 9 artiklan ensimmäisessä virkkeessä määrätyt edellytykset, on kyseisen määräyksen perusteella heille turvattavan koulutuksen aikana myös unionin oikeudessa turvattu oleskeluoikeus.

VG Karlsruhe (Karlsruhen hallintotuomioistuin, Saksa), tuomio 2.7.2004 [– –].

Muiden jäsenvaltioiden kansallisen oikeuskäytännön osalta ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin on tietoinen Raad van Staten (ylin hallintotuomioistuin, Alankomaat) 27.11.2008 antamasta ratkaisusta

[– –],

jossa katsotaan, että päätöksen N:o 1/80 9 artikla on osoitettu assosiaationeuvoston päätöksen tarkoituksen – joka on turkkilaisten työntekijöiden asteittainen integroiminen – mukaisesti pelkästään turkkilaisten työntekijöiden lapsille, sellaisina kuin työntekijöitä kuvaillaan päätöksen N:o 1/80 6 ja 7 artiklassa [– –].

c) Asiaa käsittelevä osasto on taipuvainen katsomaan, että päätöksen N:o 1/80 9 artiklalla ei ole vaikutusta oleskeluoikeuteen – ainakaan, jos vanhemmat eivät ole saavuttaneet oikeuksia päätöksen N:o 1/80 6 artiklan 1 kohdassa tai 7 artiklassa määrätyn nojalla (ks. toisen kysymyksen a alakohta).

Ensimmäinen ennakkoratkaisukysymys koskee kantajien esittämää väitettä siitä, että päätöksen N:o 1/80 9 artiklassa olisi määrätty oleskeluoikeudesta.

Ensisilmäyksellä määräyksen sisältö on rakenteellisesti ja siinä määrättyjen edellytyksien puolesta hyvin samankaltainen kuin työntekijöiden vapaasta liikkuvuudesta unionin alueella 5.4.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 492/2011 10 artiklan 1 kohta

tai kyseistä asetusta edeltäneen työntekijöiden vapaasta liikkuvuudesta yhteisön alueella 15.10.1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1612/68 12 artikla **[alkup. s. 7]**

ja näin ollen tulkittavissa oleskeluoikeuden kannalta merkitykselliseksi määräykseksi. Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on nimittäin niin, että asetuksen (ETY) N:o 1612/68 12 artiklalla ja asetuksen (EU) N:o 492/2011 10 artiklan 1 kohdalla on merkitystä oleskeluoikeuden kannalta, ja oikeuskäytännössä on vahvistettu oleskeluoikeuden syntymisedellytykset ja ulottuvuus.

Unionin tuomioistuimen tuomio 13.6.2013, Hadj Ahmed (C-45/12, [ECLI:EU:C:2013:390], 46 kohta); unionin tuomioistuimen tuomio 23.2.2010, [Ibrahim] (C-310/08, [ECLI:EU:C:2010:80]); unionin tuomioistuimen tuomio 23.2.2010, Teixeira (C-480/08, [ECLI:EU:C:2010:83], 61 kohta); yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 17.9.2002, Baumbast ja R (C-413/99, [ECLI:EU:C:2002:493], 73 kohta ja sitä seuraavat kohdat); yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 27.9.1988, Humbel ja Edel (C-263/86 [ECLI:EU:C:1988:451], 24 kohta ja sitä seuraavat kohdat); yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 15.3.1989, Echternach ja Moritz (C-389/87, [ECLI:EU:C:1989:130], 29 kohta ja sitä seuraavat kohdat); unionin tuomioistuimen tuomio 8.5.2013, Alarape ja Tijani (C-529/11, [ECLI:EU:C:2013:290], 48 kohta).

Päätöksen N:o 1/80 9 artikla eroaa kuitenkin myös merkittävästi edellä mainituista säännöksistä.

Erityisesti on niin, että – toisin kuin asetuksen (EU) N:o 492/2011 10 artiklan 1 kohdalla ja asetuksen (ETY) N:o 1612/68 12 artiklalla – kyseisellä määräyksellä on tarkoitus sen sanamuodon mukaan antaa oikeuksia pelkästään turkkilaisille lapsille.

Se, että turkkilaisen työntekijän lasten kansalaisuudella – kuten päätöksen N:o 1/80 9 artiklassa edellytetään – olisi merkitystä heidän vastaanottavaan jäsenvaltioon integroimisensa kannalta, ei ole ilmeistä myöskään päätöksen N:o 1/80 7 artiklassa määrätyn perusteella. Mainitussa määräyksessä turkkilaisten työntekijöiden perheenjäsenille nimittäin annetaan oikeuksia työmarkkinoille pääsyn ja siten myös heidän oleskeluoikeutensa osalta heidän kansalaisuudestaan riippumatta. Kyseisen 7 artiklan toisessa kohdassa lapsille vahvistetaan oikeus – vastaavasti riippumatta heidän kansalaisuudestaan – sen perusteella, että he ovat suorittaneet ammatillisen koulutuksen vastaanottavassa jäsenvaltiossa. Jos näitä määräyksiä tarkastellaan oleskeluoikeutta koskevassa systemaattisessa

kontekstissa, ei tunnu järkevältä, että pääsy (ammatilliseen) koulutukseen edellyttäisi Turkin kansalaisuutta. Näin ollen päätöksen N:o 1/80 9 artiklan merkityssisältö voi – sen lisäksi, että määräys on kiistatta syrjinnän vastainen ja osallistava (erityisesti artiklan toisen virkkeen osalta) – supistua merkitykseltään lähinnä ohjelmalliseksi.

Lisäksi oleskeluoikeudellisesta integroimisesta siten, että määrätään pääsystä työmarkkinoille vastaanottavassa jäsenvaltiossa suoritetun koulutuksen perusteella, määrätään 7 artiklassa laajasti muttei ehdoitta. Kun otetaan huomioon nämä yksityiskohtaiset säännöt, johtaisi pelkästään sellaisen turkkilaisen vanhemman (mahdollisesti jo päätyneeseen työsuhteeseen perustuvasta) työntekijäasemasta, jonka luona lapsi asuu, johdettu oleskeluoikeus välttämättä arviointiritiriitoihin, kun kyseiset vanhemmat eivät ole saavuttaneet omia oikeuksia päätöksen N:o 1/80 6 tai 7 artiklan perusteella.

d) Jos ydinkysymykseen (eli ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen) päätöksen N:o 1/80 9 artiklan oleskeluoikeutta koskevasta sisällöstä vastataan myöntävästi, ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen käsityksen mukaan esiin tulevat toisen ennakkoratkaisukysymyksen alakohdat, joissa kysytään päätöksen N:o 1/80 9 artiklaan perustuvan oleskeluoikeuden edellytyksistä ja sen oikeudellisista seurauksista. **[alkup. s. 8]**

Tältä osin toisen kysymyksen a alakohdassa kysytään vanhempien oikeudellisesta asemasta eli siitä, onko vanhempien jo tullut saavuttaa oikeuksia päätöksen N:o 1/80 6 artiklan (alkuperäinen oleskeluoikeus) tai 7 artiklan (johdettu oikeus) nojalla, jotta heidän omille lapsilleen (tai mahdollisesti myös lapsipuolilleen) voi syntyä heidän oikeuksiensa perusteella oikeuksia päätöksen N:o 1/80 9 artiklan nojalla – edellyttäen, että muut kyseisen määräyksen mukaiset edellytykset täyttyvät.

Toisen kysymyksen b alakohdassa ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin viittaa unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, joka koskee ”säännönmukaista työskentelyä” koskevaa edellytystä. Jos toisen kysymyksen a alakohtaan vastataan kieltävästi, onko vanhempien säännönmukaiseen työskentelyyn sovellettava samoja edellytyksiä kuin päätöksen N:o 1/80 6 artiklassa edellytetään ja voidaanko päätöksen N:o 1/80 6 artiklaa koskevia tulkintoja soveltaa päätöksen N:o 1/80 9 artiklan yhteydessä?

Jos toisen kysymyksen a alakohtaan vastataan kieltävästi, ei ole määrätty edellytettävän säännönmukaisen työskentelyn ajallisesta kestosta. Onko tältä osin turkkilaisten lasten päätöksen N:o 1/80 9 artiklan mukaisen oikeuden syntymisen kannalta riittävää jo yhden vanhemman (vain) kolmen kuukauden pituinen työskentely ja edellytetäänkö tosiasiallista käymistä koulutuksen järjestävässä laitoksessa, jotta oleskeluoikeus saadaan ja se pysyy voimassa (toisen kysymyksen c alakohta)?

Toisen kysymyksen d alakohta koskee kyseisen oikeuden käyttöä, kun on kyse turkkilaisista lapsista, jotka voivat alaikäisinä tosiasiallisesti käyttää kyseistä oikeutta vain, jos maassa oleskelee myös huoltajan asemassa oleva vanhempi. Voidaanko vanhemmille, jotka ovat lapsen huoltajia, johtaa turkkilaisten lasten oleskeluoikeudesta oleskeluoikeus, jota mahdollisesti rajoittaa lapsen alaikäisyys ja se, että lapsen on tosiasiallisesti käytävä koulutuksen järjestävässä laitoksessa?

[–]

TYÖASIAKIRJA